Klasika. Večer, hořící oheň, dva chlápci v zeleným u něj. Jeden z nich mlátí do strun, huláká na celej les a druhej prská do foukačky, až je oslizlá jak zpocenej slimák. První má na sobě vůdlendy, ten naproti obyč jehličí.

Zmršili další song, Vůdlend odhodil kytaru a přihnul si z placatky.

"Stačilo..."

"Hele.... Klid. Nejseš tu na rekreaci. Takže si to zas vem a pokračuj."

Vůdlend zamumlal něco o polibku a sprostym slově na pět, nicméně hrábnul po nástroji a se skřípěním zubů zmáčknul první ze třech akordů co ovládal. Jehlička se nataáh na záda, flusnul do garmošky další dávku a přehodil nohu přes nohu.

Za půl hoďky ležela kytara tam co před půl hoďkou. Vůdlend si fučel na prsty a Jehlička se snažil vyčistit brejle, skrz který před chvílí zkoumal, proč mu nezní harmonika.

"Fajn. Eště tak dvacet minut a necháme toho."

"Ani mě nehne! Přesně za pět minut bude tohle všechno tady jen blbá vzpomínka a za těch tvejch dvacet už ani to ne."

"Jo! Ty máš asi pocit, že já se ohromně bavim! Fakt neznám nic zábavnějšího, než když mi do čaje napadá tuna listí, metrák jehličí a jako dezert velkej hnusnej brouk..."

Vůdlend nevěřícně vytřeštil oči.

"Tak proč si nás sem hernajs tahal? "

Jehličků pohled ho zmrazil, že by od něj lední medvěd rybu nevzal. Pochopil a posměšně pokejval hlavou.

"Jasně. Budem sedět dál. Kosa že by zmodral i panák na semaforu, místo peřiny nějakej cár hadru a nad hlavou igelit děravej jak houmlesovy fusky. Ts.... Romantika..."

No, co mám povídat. Měl vlastně pravdu. Přihodili na oheň, uložili se přesně tak jak Vůdlend popsal, votočili se každej na druhej bok a kosa nekosa byli za chvíli v limbu.

"Krucinál, kde si parchanti myslíte že ste?!?! Na pláži? He?!"

Vůdlend byl na nohou dřív než to "he" zaslech o půl metru dál ležící Jehlička. Zamumlal eště v polospánku něco ve smyslu "ne, mami, já to nebyl" a už se díval do očí dalšího chlápka v zeleným. Jenže tenhle měl trochu jinej vohoz, přes rameno flintu, v ruce řemínek a na jeho konci psisko, kterýmu pro změnu do vočí civěl dezorientovanej Jehlička.

"Co to?"

"Co to?!", řval dál hajnej."To se ptám já!!!"

V tý chvíli se vedle Vůdlenda vztyčil už klidnej Jehlička Obřadně si nasadil brejle, sepnul ruce, přísně se na hajnýho podíval a povídá:

"Pan Omáčka, nemýlím-li se."

"Menuju se Vomáčka, fracku! A ty koukej vybalit vobčanku, než ti tady Azor předvede něco z toho tvýho Džeka Londna!"

Jehlička se jen mírně pousmál.

"Ach... Samozřejmě. Byl bych zapomněl. Inventární označení 1994 Azor/pes. Takže pane Omáčka, abychom to zkrátili. Mé jméno je Halbich, zde prosím kolega pan Skuhral. Vojenské lesy a statky ČR, divize Mimoň."

Hajnýmu padla čelist na hlaveň.

"Zde, pane Omáčka..."

"Vomáčka...", hajnýho hlas ztratil na efektu a skoro vyhaslý oči nestačily sledovat lejstro, kterým mu Jehlička mával před nosem.

"...zde jste se smluvně zavázal, že v případě výskytu trempů v revíru zasáhnete kdekoliv na jeho území, a to v časovém limitu 90minut. Což se během této inspekce nestalo"

Vůdlend měl dojem, že by měl taky něco říct.

"Jo."

Takže pane Omáčka", pokračoval Jehlička, "my tu teď sepíšeme hlášení, vy nám podepíšete kopii a s originálem se dostavíte v pondělí na naše ústředí."

Za hodinu už nebylo po nikom z nich ani památky. Zmizeli spolu v březnový tmě a z dálky jen tu a tam zaznělo tichý štěknutí?

A les se rozezvučel svým obvyklým akordem, splývajícím se zvukem všech kytar, který v něm tý noci zněly.

...v peřejích řeka zvoní a jarem vítr voní

přijíždí jarní kurýr, dobře ho znám...